

Arrest

nr. 122 485 van 14 april 2014
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 maart 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 22 oktober 2013 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ongegrond. Dit is de bestreden beslissing met de volgende motivering:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door

Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 28.04.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is. Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor [Z.T.]. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 16.10.2013 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).“

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. De twee eerste middelen van het verzoekschrift hangen nauw samen en luiden als volgt:

“Schending van art. 9 TER Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag ongegrond zou zijn omdat de ziekte van verzoeker niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging verblijf en hiervoor wordt gewezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 22.10.2013.

In dit advies wordt zomaar gratis en zonder enig persoonlijk gesprek of enige vraag tot bijkomende informatie of onderzoek gesteld dat de veelheid aan ingeroepen problemen hetzij banaal is, hetzij niet actueel, hetzij niet op een objectieve manier aangetoond, hetzij speculatief, hetzij geen abnormaal probleem. Voor de enkele problemen die weerhouden worden, wordt dan een standaardtekst overgenomen waaruit zou moeten blijken dat er de nodige medische zorgen en opvolging beschikbaar en ook toegankelijk zijn in het land van herkomst.

Deze argumentatie is volledig vaag en nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetsebepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Deze argumentatie in de beslissing is evenwel niet allesomvattend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetsebepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Dit artikel bepaalt letterlijk:

(...)

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven

ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit

ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien ten onrechte en zonder één persoonlijk gesprek of enige vraag tot bijkomende informatie of nog enig eigen onderzoek de veelheid aan medische problemen zomaar aan de kant worden geschoven.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat niet enkel wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of nog er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

Dezelfde beginselen houden in dat de arts-adviseur eerder dan zomaar op basis van eenzijdige beweringen in strijd met de inhoud van de veelheid aan medische attesten bij onduidelijkheid of een gebrek aan informatie de aanvraag te gaan afwijzen. zelf de nodige onderzoeken opvraagt of uitvoert.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomend onderzoek te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW omdat het één en ander "niet bewezen" of "niet objectief aangetoond" zou zijn;

Dergelijke stellingname houdt in dat eerst een hartinfarct dient opoetreden te zijn en pas daarna eventueel post mortem aanvaard wordt dat er een probleem was. en dus de voorgelegde attesten wel degelijk waarheidsgetrouw waren.

Dat ook het overnemen van een standaardtekst inzake behandelingsmogelijkheden in de Russische Federatie geenszins kan doorgaan als een afdoend onderzoek der beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen en opvolging in het land van herkomst.

Dat de situatie in Tsjetsjenië heel specifiek is en niet zomaar gelijk te stellen met de algemene toestand in de Russische Federatie (zie ook verder).

Gezien er door verwerende partij nooit enig afdoend onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Deze totaal gebrekkige argumentatie met totaal gebrek aan enig afdoend onderzoek door de aange-stelde arts-geneesheer inzake én het gevaar voor de fysieke integriteit en de behandelingsmogelijk-heden in het land van herkomst heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Dat bovendien dient vastgesteld dat er sprake is van standaardargumentatie;

TWEEDE MIDDEL:

Schending art. 9 ter Vreemdelingenwet 15 december 1980.

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (..

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeldende die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingen-zaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van hun verzoek tot regularisatie;

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gratuité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken.

Indien blijkt dat dit niet afdoende onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

Het louter aanhalen van een standaardtekst over de algemene toestand in de Russische Federatie kan niet doorgaan als een afdoend onderzoek van de specifieke toestand in Tsjetsjenië en concreet in deze zaak.

Zoals reeds hoger gesteld is het zo dat alles zich beperkt tot standaardargumentatie én in de bestreden beslissing én zelfs in het advies dewelke dan nog niet geconcretiseerd geworden."

3.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"(...) De beschouwingen van verzoekende partij kunnen geenszins worden aangenomen.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verwerende partij vooreerst gelden dat de verzoekende partij dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980, om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling.

Artikel 9ter §1 bepaalt als volgt:

(...)

Uit het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur de voorgelegde stukken aan een zeer uitvoerig en zeer degelijk onderzoek heeft onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat er vanuit medische standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van

herkomst nu een medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Rusland (Tsjetsjenië).

Het loutere feit dat de verzoekende partij medische attesten heeft voorgelegd, waaruit de verzoekende partij zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van art. 9ter van de wet en op die grond moet worden gemachtigd tót verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-adviseur een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door de verzoekende partij terdege werden onderzocht, doch dat diende te worden besloten dat deze geen ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die de verzoekende partij heeft voorgelegd. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Rusland (Tsjetsjenië), is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

In zoverre de verzoekende partij kritiek levert op het feit dat enkel de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische behandeling in Rusland werd nagegaan en niet in Tsjetsjenië, laat verweerder gelden dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts voorschrijft dat beginsel slechts dient vast te staan dat er een adequate behandeling mogelijk is in "het land van herkomst" en niet in de regio van herkomst in het betreffende land.

Verweerder laat dienaangaande nog gelden dat uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat werd vastgesteld dat er in hoofde van de verzoekende partij geen contra-indicatie is om te reizen.

(...)

De verzoekende partij haar kritiek kan bijgevolg niet worden aangenomen.

In zoverre de verzoekende partij nog voorhoudt dat zij diende te worden uitgenodigd door de arts-adviseur, laat verweerder gelden dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geenszins voorziet in een verplichting voor de arts-adviseur om elke aanvrager aan een individueel en bijkomend medisch

onderzoek te onderwerpen, noch voorziet artikel 9ter van de wet dat de arts-adviseur de behandelende artsen van verzoeker moet contacteren, vooraleer een negatief advies zou kunnen wordt verleend.

Zie diensomtrent:

(...)

Dienaangaande verwijst verweerder ten overvloede naar de voorbereidende werken (Wetsontwerp tot wijziging van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Pari. St. Kamer 2005-06, nr. 2478/1, p. 34-36) waarin betreffende de beoordeling door de arts-adviseur het volgende wordt gesteld:

(...)

Uit de wettekst van art. 9ter §1 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 en uit de toelichting in de voorbereidende werken, blijkt onbetwistbaar dat de beoordeling van de door de vreemdeling voorgelegde medische attesten toekomt aan de arts-adviseur, die volledig vrij wordt gelaten:

- in zijn beoordeling / appreciatie van de medische elementen (waarbij de eed van Hippocrates geldt),
- in zijn beoordeling of hij aan de hand van de voorgelegde gegevens een advies kan verschaffen aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hetgeen ook blijkt uit het gebruik van het begrip kan bijkomend advies inwinnen', 'indien hij dat noodzakelijk acht').

De verzoekende partij kan derhalve niet dienstig voorhouden dat de arts-adviseur haar persoonlijk diende te onderzoeken, terwijl evenmin kan worden voorgehouden dat de arts-adviseur bijkomende informatie nopens de gezondheidstoestand van de verzoekende partij diende in te winnen, gelet op het feit dat op de verzoekende partij zelf de verplichting rust zich in de procedure te bekwamen en alle nuttige stukken over te maken.

"Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren. " (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

Zie in die zin:

(...)

Terwijl de verzoekende partij niet dienstig kan betwisten dat ze in het kader van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de redelijke mogelijkheid heeft gehad om alle relevante informatie op nuttige wijze voor te leggen.

(...)

De verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

2.2.2. Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;
- de materiële motiveringsplicht.

In de uiteenzetting bij het tweede middel verwijst de verzoekende partij tevens naar artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat in casu geen afdoende onderzoek zou zijn gevoerd of verzoekster in het land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken.

Verzoekende partij haar beschouwingen missen juridische en feitelijke grondslag.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij vooreerst gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar tevens blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr.Kv.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing (en van het advies dat er samen mee betekend werd onder gesloten omslag, en zodoende deel uitmaakt van de bestreden beslissing) op eenvoudige wijze in die beslissing (en het advies) kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan

de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden waar in het verzoekschrift wordt voorgehouden dat de beslissing stereotiep gemotiveerd is. De bestreden beslissing en het advies behandelen de specifieke situatie waarin verzoekende partij zich bevindt, met name worden de ingeroepen medische aandoeningen grondig onderzocht en besproken.

Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821, e.a.).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder het volgende gelden.

In zoverre de verzoekende partij andermaal voorhoudt dat de arts-adviseur niet kon volstaan met een onderzoek naar de algemene toestand in Rusland, gelet op het feit dat de verzoekende partij afkomstig is uit Tsjetsjenië, laat verweerder gelden dat de verzoekende partij zich desbetreffende beperkt tot loutere beweringen, doch niet aan de hand van concrete elementen aannemelijk maakt dat zij omwille van haar Tsjetsjeense origine geen toegang zou hebben tot de medische zorgen en medicatie noodzakelijk voor haar specifieke aandoening.

"De Raad wijst erop dat het feit dat een behandeling moeilijk toegankelijk is omwille van logistieke, praktische of geografische redenen op zich geen doorslaggevende elementen zijn in de beoordeling van het EHRM. (Zie EHRM15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing))

2.13. Waar verzoekers betogen dat ze omwille van hun etnische achtergrond gediscrimineerd worden, stelt de Raad vast dat verzoekers hieromtrent geen begin van bewijs brengen (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

De verzoekers tonen niet met concrete elementen aan dat ze omwille van hun Tsjetsjeense origine geen toegang zouden hebben tot de medische zorgen en medicatie noodzakelijk voor de specifieke aandoening van eerste verzoekster.

In het advies wordt daarenboven gemotiveerd dat de Russische overheid aan alle Russische burgers het recht op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering garandeert, wat wordt gebaseerd op het IOM Country Fact Sheets, Russian Fédération van 2011, hetgeen steun vindt in het administratief dossier.

Verzoekers slagen er dan ook niet in om met hun algemeen betoog de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. " (R.v.V. nr. 100 349 van 2 april 2013)

Verweerder laat nogmaals gelden dat uit het administratief dossier afdoende blijkt dat de verzoekende partij haar medisch dossier door de arts-adviseur aan een zeer uitvoerig en zeer degelijk onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat haar medische aandoening niet voldoet aan de vereisten van art. 9ter § 1 voormeld, doordat er in het land van herkomst een behandeling beschikbaar en toegankelijk is.

De verzoekende partij beperkt zich tot vage kritiek, nopens het feit dat geen correct onderzoek zou zijn gevoerd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling, doch zij slaagt er geenszins afbreuk te doen aan het gedegen onderzoek van de arts-adviseur.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen. "

3.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van deze bepaling ongegrond wordt verklaard nu het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond voor een verblijfsver-

gunning, waarbij in de bestreden beslissing verwezen wordt naar de het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 16 oktober 2013, dat aan de bestreden beslissing is toegevoegd en waarop deze beslissing is gebaseerd.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)”

Uit deze bepaling blijkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel gegrond kan worden verklaard indien de aanvrager bewijst op zodanige wijze te lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en indien er hiervoor geen adequate behandeling bestaat in diens land van herkomst.

Het medisch verslag toegevoegd aan de bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...) Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 06.03.2010.

Voorgelegde medische attesten:

- *Gedetailleerd medisch attest de dato 01/03/2010 van dr. Diana Elviha. PTSS, depressie, chronische cholecystitis, polyarthrose, angor, arteriële hypertensie.*
- *Medisch getuigschrift de dato 01/03/2010 van dr. Diana Elviha. Chronische kwaal reeds aanwezig vóór aankomst in België.*
- *Medisch certificaat de dato 26/08/2010 van dr. Diana Elviha. Chronische cholecystitis, chronische gastroduodenitis, arteriële hypertensie, angor, polyarthrose, PTSS, depressie.*
- *Medisch attest de dato 18/11/2010 van dr. Diana Elviha. Algemene atherosclerose, arteriële hypertensie, onstabiele angor, hoofdpijn, geheugenstoornissen, polyarthrose, pijnsyndroom, PTSS, depressie, chronische cholecystitis.*
- *Medisch attest de dato 10/02/2011 van dr. Diana Elviha. Vasculaire encefalopathie, PTSS, depressie, chronische gastroduodenitis, calculose cholecystitis, RA, polyarthrose, arteriële hypertensie, angor.*
- *Protocol pathologische anatomie de dato 08/03/2011 van dr. Alain Vanneste. Ductaal carcinoma in situ ter hoogte van linker borst.*
- *Operatieverslag de dato 01/04/2011 van dr. Gracienne Staelens. Mastectomie links na sentinelprocedure wegens uitgebreid DCIS en invasief ductaalcarcinoom.*
- *Medisch getuigschrift de dato 14/04/2011 van dr. Diana Elviha. Status na mastectomie links. PTSS, depressie, chronische gastroduodenitis, calculose cholecystitis, RA, polyarthrose, arteriële hypertensie, angor.*
- *Protocol gastroduodenoscopie de dato 01/08/2011 van dr. Francois Marolleau. Refluxoesofagitis graad A, lichte antritis.*
- *Consultatieverslag de dato 04/08/2011 van dr. Francois Marolleau. Refluxoesofagitis graad A, lichte antritis.*
- *Verslag ambulante ingreep de dato 08/08/2011 van dr. Hans De Loof. Teenageextractie wegens schimmel nagel.*
- *Medisch getuigschrift de dato 01/09/2011 van dr. Gracienne Staelens. Mastectomie links na sentinelprocedure wegens DCIS linkerborst.*
- *Medisch getuigschrift de dato 06/10/2011 van dr. Diana Elviha. Status na mastectomie links, PTSS, depressie, chronische gastroduodenitis, refluxoesofagitis, calculose cholecystitis, RA, polyarthrose, arteriële hypertensie, angor, atherosclerotische en vasculaire encefalopathie.*
- *Medisch getuigschrift de dato 14/12/2011 van dr. Diana Elviha. Onstabiele arteriële hypertensie, PTSS, depressie, multiële somatiforme klachten, cerebrale atherosclerose, hoofdpijn, migraine, epileptiforme aanvallen, chronische gastroduodenitis, refluxoesofagitis, chronische calculose cholecystitis, RA positief, polyarthrit, polyarthrose.*
- *Medisch getuigschrift de dato 13/04/2012 van dr. Diana Elviha. Onstabiele arteriële hypertensie, PTSS, depressie, multiële somatiforme klachten, cerebrale atherosclerose, hoofdpijn, migraine, epileptiforme aanvallen, chronische gastroduodenitis, refluxoesofagitis, chronische calculose cholecystitis, RA positief, polyarthrit, polyarthrose, hartinsufficiëntie, chronische ischias, encefalopathie, chronische schimmelinfectie.*
- *Medische verklaring de dato 24/05/2012 van dr. Diana Elviha. Arteriële hypertensie, angor, chronische hartinsufficiëntie, PTSS, depressie, migraine, atherosclerose, encefalopathie, syncope episoden.*
- *Consultatieverslag de dato 18/07/2012 van dr. Francois Marolleau. Obstipatie en pyrosis, onderzoeken geruuststellend, helicobacter pylori.*
- *Protocol CT-abdomen de dato 21/08/2012 van dr. Violon Daniel. Kleine subpleurale nodus rechterlong, te klein voor differentiatie.*
- *Brilvoorschrift de dato 13/09/2012.*
- *Consultatieverslag de dato 15/10/2012 van dr. H. Merkx. E.E.G binnen normale grenzen. Vermeeden van spanningshoofdpijn.*
- *Medisch getuigschrift de dato 05/11/2012 van dr. Diana Elviha. Onstabiele arteriële hypertensie, PTSS, depressie, multiële somatiforme klachten, cerebrale atherosclerose, hoofdpijn, migraine, chronische gastroduodenitis, refluxoesofagitis, RA positief, polyarthrit, polyarthrose, transitoire cerebrale ischemie, tekenen van dementie.*

- Consultatieverslag de dato 25/01/2013 van dr. B. Bruneel. Biochemisch onderzoek, cerebrale CT, en halsbloedvaten normaal.
- Hospitalisatieverslag van 18/01 van dr. H. Merckx. Geen recente letsels cerebraal.
- Protocol CT lumbale wervelzuil de dato 30/01/2013 van dr. Marc Bruneel. Degeneratieve veranderingen, geen verdachte letsels.
- Verslag hospitalisatie de dato 04/03/2013 van dr. Henricus Merckx. Hoofdpijn hemicranieel rechts met hemicorporele pijn rechts en rechter hemiparese. Cervicale arthrose, geen recente hersenletsels.
- Medisch getuigschrift de dato 06/03/2013 van dr. Diana Elviha. Onstabiele arteriële hypertensie, PTSS, depressie, multiële somatiforme klachten, migraine, chronische gastroduodenitis, refluxoesofagitis, RA positief, polyarthritis, polyarthrose,transitoire cerebrale ischemie, tekenen van dementie, doorgemaakt CVA.

- Protocol MRI hersenen de dato 16/05/2013 van dr. Bert Bruneel. Multiële wittestofletsels van niet recente datum. Aneurysmale dilatatie a. Communicans anterior.

- Consultatieverslag 24/04/2013 en 22/05/2013 van dr. B. Bruneel. Hoofdpijn, geen recente letsels. Toevallige vaststelling van aneurysmale dilatatie van de a. communis interior.

- Medisch getuigschrift de dato 25/06/2013 van dr. Diana Elviha. Onstabiele arteriële hypertensie, PTSS, depressie, multiële somatiforme klachten, cerebrale atherosclerose, hoofdpijn, migraine, chronische gastroduodenitis, refluxoesofagitis, RA positief, polyarthritis, polyarthrose,transitoire cerebrale ischemie, tekenen van dementie, algemene atherosclerose, multiële micro- en macrovasculaire pathologie, cerebrale pathologie, hypermetropie.

Bespreking van het medisch dossier:

Uit dit medisch dossier samengesteld uit de hoger vermelde medische attesten blijkt dat de betrokkene behandeld is voor een ductaal mammacarcinoma in situ, en verder last heeft van een brede waaier aan symptomen en uiteenlopende diagnoses waarvan de meeste niet bevestigd zijn door enig technisch onderzoek.

Een zekerheidsdiagnose van arteriële hypertensie is nergens aangetoond aan de hand van een cardiaal bilan, terwijl er voor ernstige arteriële hypertensie op zijn minst een 24-uurs bloeddrukregistratie, een echocardiografie, een cyclo-ergometrie en een onderzoek bij een cardioloog dient te gebeuren. De diagnose van hartinsufficiëntie kan enkel gesteld worden op een echocardiografie en aangezien dit hier niet gebeurd is er van diagnose geen sprake. Ook (onstabiele) angor dient zeker te worden uitgewerkt bij een cardioloog met op zijn minst een cyclo-ergometrie, een echocardiografie en meestal ook een coronarografie. Aangezien geen van deze onderzoeken uitgevoerd werden is er geen enkel concreet element dat wijst op het bestaan van enig cardiaal probleem. Er is geen enkel concreet element die erop wijst dat er een reëel risico is op een myocardinfarct.

Refluxoesofagitis, gastroduodenitis en antritis, zijn banale problemen en de behandeling bestaat uit een PPI gedurende maximaal 8 weken. Eradicatie van *Helicobacter pylori* bestaat uit een 10-daagse antibioticakuur. Geen van beide problemen is nog actueel.

Polyarthrose is een leeftijdsgebonden slijtageproces dat onomkeerbaar is en waarvoor ook geen behandeling bestaat om verdere degeneratieve progressie tegengestaan.

Er is geen enkel argument dat aantoon dat er sprake is van enige vorm van arthritis, een reumatologische auto-immuunaandoening waarvan de diagnose enkel kan gesteld worden na een uitgebreid reumatologisch onderzoek. Er is nooit een consultatie geweest bij een reumatoloog om tot deze diagnose te komen, dus betreft het ook hier een probleem dat niet op een objectieve manier aangetoond is.

Wat betreft de psychische klachten wijzen alle elementen in dit dossier op een banaal probleem en niet op enige ernstige psychiatrische stoornis. Dit blijkt uit de symptomatologie, de aard van de voorgeschreven behandeling, het feit dat er nooit een psychiater geconsulteerd werd en het feit dat de betrokkene nooit gehospitaliseerd diende te worden omwille van deze psychische klachten. Er is geen enkel concreet element die erop wijst dat het aangehaalde risico op suïcide of psychose reëel is. Het aangehaalde risico is louter speculatief.

Voor de hoofdpijn werd de betrokkene bij een neuroloog onderzocht en werden er meerdere technische onderzoeken uitgevoerd. Behalve een oud cerebraal letsel en milde corticosubcorticale atrofie (compatibel met de leeftijd van de betrokkene). Er werden geen intracraniële letsels gevonden die de hoofdpijnklaarten verklaren, hetgeen aantoon dat het om een banaal probleem gaat. Teken van dementie zijn geen aandoening.

De (eenmalige) episode van hemiparese heeft ook geen duidelijke oorzaak, noch op CT, noch op NMR, noch op echo duplex halsvaten werden afwijkingen vastgesteld die het probleem kunnen verklaren. Er werd ook een EEG uitgevoerd dat binnen normale grenzen valt en dus het bestaan van de aangehaalde epileptiforme episodes tegenspreekt. Het is mogelijk een T.I.A geweest maar dat is niet zeker. Het toevallig vastgestelde aneurysma ter hoogte van de a. communis inferior dient niet behandeld te worden. Jaarlijks controle bij een neuroloog is wenselijk.

Er is geen enkel objectief element die aantoonst dat er hier sprake is van een ernstige algemene atherosclerose (aderverkalking) met multiple micro- en macrovasculaire pathologie. Overigens dient te worden opgemerkt dat de dulpex van de halsvaten volkomen normaal is terwijl veralgemeende atherosclerose ook zichtbaar zou moeten zijn ter hoogte van de halsvaten. Objectief onderzoek ontkracht deze diagnose.

Het bestaan van de aangehaalde chronische (calculose) cholecystitis wordt tegengesproken op CT-abdomen waaruit blijkt dat de galblaas perfect normaal is en dat er ook geen lithiase (calculose) is. Er is dus geen sprake van enige vorm van cholecystitis.

Hypermetropie (verziendheid) is geen aandoening, en gezien de leeftijd geen abnormaal fenomeen.

De betrokkene krijgt nabehandeling met Nolvadex (tamoxifen) wegens ductaal carcinooma ter hoogte van de linker borst. Voorafgaandelijk werd een mastectomie na sentinelprocedure uitgevoerd. Nolvadex dient gedurende 5 jaar te worden ingenomen en mag dan gestopt worden. In dit geval dient tamoxifen verdergezet te worden tot 2016. Overigens is verdere opvolging bij een oncoloog noodzakelijk.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in de Russische federatie (Tchetsjenië) :

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

(1) Informatie afkomstig van International SOS van 28/08/2012 met uniek referentienummer BMA 4293.

(2) Informatie afkomstig van International SOS van 18/10/2012 met uniek referentienummer BMA-4409.

Alle faciliteiten voor verdere opvolging bij een neuroloog en een oncoloog, zowel op ambulante basis als in hospitaalmilieu zijn beschikbaar.

Tamoxifen (Nolvadex®) is beschikbaar.

Toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in Russische federatie (Tchetsjenië) :

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijk opvolging door een specialist; in het herkomstland van betrokkene, zijnde Rusland. Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende:

De staat garandeert alle Russische burgers het recht op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering. De bijdragen voor de verzekering worden betaald door de werkgever of, voor werklozen, gepensioneerden en kinderen, door de staat. Iedereen is dus verzekerd.

Wat de medicatie betreft, de algemene regel is dat Russische burgers medicatie kopen op eigen kosten.

Er zijn geen vaste prijzen voor medicijnen in de Russische Federatie, de prijzen variëren van regio tot regio.

Maar de staat voorziet toch gratis medicijnen voor mensen die lijden aan welbepaalde aandoeningen.³

Wat betreft de sociale zekerheid in het land van herkomst, kan er opgemerkt worden dat er een ouderdomspensioen is voor mannen (60 jaar) en vrouwen (55 jaar) die 5 jaar gewerkt hebben.

Mannen (65 jaar) en vrouwen (60 jaar) krijgen een staatspensioen als ze niet in aanmerking komen voor een pensioen op basis van tewerkstelling. Om in aanmerking te komen voor een invaliditeitspensioen, moet de persoon voordien tewerkgesteld geweest zijn. Er bestaat tevens een werkloosheidsuitkering (26 weken voltijdse tewerkstelling vereist in het voorbije jaar om te kwalificeren) en families wiens inkomen onder het regionale bestaansminimum valt krijgen kindergeld.

Wat de financiële toegankelijkheid betreft, kan ervan worden uitgegaan dat gezien deze beslissing ook geldt voor de meerderjarige kleinkinderen dat zij ook een steentje bijdragen in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst. In het dossier bevindt zich namelijk geen enkele aanwijzing dat deze meerderjarige kleinkinderen arbeidsongeschikt zijn.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Rusland - het land waar zij tenslotte meer dan 67 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Verder kan betrokkene ook op /OM beroep doen voor de REAB-procedure (procedure voor de Terugkeer en Emigratie van Asielzoekers uit België). Indien betrokkene specifieke bijstand (bvb medische bijstand) nodig heeft kan zij vergezeld worden door een (medische) begeleider tot aan de eindbestemming.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden worden. Verder is er geen mantelzorg nodig omwille van de vermelde aandoeningen.

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft."

Uit het medisch verslag toegevoegd aan de bestreden beslissing blijkt dat de arts van de verwerende partij in casu op uitvoerige wijze is ingegaan op de door de verzoekende partij verstrekte informatie: de

arts onderzoekt de medische stukken en onderzoeken en maakt melding van recente bronnen betreffende de medicatie, de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgverstrekking en de aanwezigheid van ziekenhuizen. Hij doet dit op basis van gespecificeerde en zeer concrete informatie. Deze informatie en vaststellingen vinden hun weerslag in het administratief dossier. De verzoekende partij vergenoegt zich er mee door middel van een algemeen betoog te stellen dat de arts zich ertoe beperkt te stellen dat er behandelingsmogelijkheden zijn in Rusland en dat hij zich baseert op vage en algemene informatie, zonder zelfs enige poging te ondernemen de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer in concreto te weerleggen. Haar betoog is, rekening houdend met het grondig en concreet advies van de arts van de verwerende partij, nietszeggend en vaag. Waar zij deze arts verwijt enkel een onderzoek naar behandeling in Rusland te hebben verricht en niet naar behandelingen in Tsjetsjenië, is deze bewering manifest onjuist nu zelfs concrete centra met de adressen, ook van apothekers, in Grozny worden vermeld in de opzoekingen die de arts van de verwerende partij heeft verricht. Er is geen sprake van standaardargumentatie. Er wordt in concreto aangeduid tot welke bestaande instellingen en ziekenhuizen waar welbepaalde artsen en specialisten werkzaam zijn de verzoekende partij zich in Rusland en Tsjetsjenië kan wenden in het kader van de verderzetting van de behandeling noodzakelijk voor de aandoeningen waaraan zij lijdt.

Voorts blijkt nergens uit de medische gegevens dat het noodzakelijk is dat de verzoekende partij haar behandeling in België dient verder te zetten opdat deze succesvol zou kunnen zijn, en laat de verzoekende partij zelf na in haar verzoekschrift deze zogenaamde noodzaak te staven.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de motiveringsplicht of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Evenmin toont de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing niet met de nodige zorg is genomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

In zoverre de verzoekende partij als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht nog de hoorplicht lijkt aan te voeren, dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing een bestuurshandeling uitmaakt die een weigering inhoudt om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen (in casu de regularisatie van haar verblijfssituatie), die niet onderworpen is aan tegenspraak, daar deze niet gesteund is op een tekortkoming van de betrokkene, zodat de verzoekende partij de hoorplicht als deel van de zorgvuldigheidsplicht niet dienstig kan aanvoeren. Voorts komt het de verzoekende partij toe zelf alle noodzakelijke medische informatie aan de verwerende partij mee te delen en haar in kennis te stellen van de actuele medische situatie. De verwerende partij is geenszins verplicht actualisaties op te vragen of de verzoekende partij uit te nodigen voor een onderzoek, zoals deze laatste onterecht lijkt voor te houden. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid voor de ambtenaar-geneesheer om, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken of een bijkomend advies in te winnen van deskundigen. Het betreft hier evenwel een mogelijkheid – en geen verplichting – voor de ambtenaar-geneesheer (cf. ook *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 35). Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven. In casu blijkt echter uit het administratief dossier dat de ambtenaar-geneesheer de verzoekende partij wel degelijk op raadpleging heeft gezien en zij dus niet het tegendeel kan voorhouden.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat

doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoon dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt uiteen te zetten. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.2.1. Het derde middel luidt:

“Schending art. 3 EVRM

Schending art. 9 TER 2^e lid Vreemdelingenwet 15 december 1980.

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", nootonder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate ver-strekkende gevolgen een grondig onderzoek doorvoert.

Door zomaar standpunt in te nemen in die zin dat gesteld wordt dat er geen bezwaar bestaat tegen terugkeer, wordt het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel geschonden.

Het gemakshalve aannemen dat er wel geen probleem meer zal zijn, zon-der enig onderzoek, houdt een manifeste schending in van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing druist in tegen art. 3 EVRM, art. 9 TER 2^e lid VW en ontbeert elke draagkrachtige motivering.

Indien een correct grondig onderzoek zou gebeurd zijn naar de actuele behandelingsmogelijkheden van de medische toestand van verzoekster, dan zou er vastgesteld zijn dat er wel degelijk sprake is van een ernstig probleem dat aanleiding kan geven tot een vernederende of onmenselijke behandeling.

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 16.10.2013.

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig afdoend gemotiveerd standpunt heeft ingenomen betreffende de beschikbaarheid van medische zorgen in het land van herkomst.

Dat door de adviserend geneesheer ook geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de ingeroepen pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het herkomst-land, hetgeen ten eerste echter van belang is;

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is ver-schaft.

In de bestreden beslissing wordt ten onrechte niet geantwoord op nochtans zeer pertinente argumentatie van doorslaggevend belang.

Nochtans dient de overheid in haar oordeel betreffende een aanvraag tot medische regularisatie steeds standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene, en deze overheid dient deze te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Er werd tevens geen enkele afdoend onderbouwde concrete uitspraak verricht door de adviserend geneesheer betreffende de mogelijkheid al dan niet tot behandeling na terugkeer naar Tsjetsjenië.

Alles er geenszins in concreto wordt aangetoond waar verzoekster terecht zou kunnen na terugkeer in Tsjetsjenië, hetgeen niet zo verwonderlijk is aangezien zij eigenlijk nergens terecht kan.

Dat geen de minste duidelijkheid verschaft wordt inzake de behandelingswijze van de pathologie, de concrete mogelijkheden van behandeling en de toegang tot de noodzakelijke behandeling.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op deze essentiële punten nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, én verder over alle aspecten van de gezondheidstoestand van de verzoekster, zo ondermeer door standpunt in te nemen betreffende de behandeling, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de gevolgen van een terugkeer op de pathologie van verzoekster, én zonder enige uitspraak te doen inzake de behandeling en zonder enige concrete informatie over de behandelmogelijkheden en toegankelijkheid tot de noodzakelijke behandeling voor verzoeker, te stellen dat er geen schending van art. 3 EVRM aan de orde zou zijn.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoekster een neutraal gegeven zou zijn voor de ziekte-toestand, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de medische toestand aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoekster, hoewel in het verzoekschrift werd gargumenteerd, is er manifeste schending van art. 9 TER VW aan de orde aangezien deze argumentatie zonder meer niet in overweging werd genomen.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, *De motiveringsplicht van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegen van recht dit niet gebeurd is in casu.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een weigering van een aanvraag art. 9 TER VW met de argumentatie dat er geen bezwaar is tegen een terugkeer, zonder enig afdoend onderzoek te verrichten of er zich in hoofde van verzoekster geen beletsel stelt, zoals de situatie in zijn thuisland.

Dat bovendien er geen voldoende behandeling en ook geen voldoende toegankelijkheid tot medische zorg aanwezig is in het herkomstland, Tsjetsjenië, en door de arts-adviseur hierover geen concreet standpunt werd ingenomen."

3.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"De beschouwingen van verzoekende partij kunnen geenszins worden aangenomen.

Verweerder laat gelden dat de arts-adviseur zich vanzelfsprekend dient uit te spreken over de voorliggende medische aandoeningen, zonder dat de arts-adviseur hierbij kan of moet speculeren inzake eventuele evoluties van de ziekte.

(...)

In casu heeft de arts-adviseur vastgesteld dat voor de door verzoekende partij ingeroepen medische aandoeningen behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is in het herkomstland; deze vaststelling volstaat om het advies ten genoegen van recht te motiveren.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De verzoekende partij beroept zich in het derde middel tevens op een schending van artikel 3 EVRM.

De kritiek van de verzoekende partij komt er in wezen op neer dat art. 3 EVRM zou zijn geschonden doordat haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet werd afgewezen als ongegrond.

Uit de vreemdelingenwet zelf en uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de begrippen uit artikel 9ter Vreemdelingenwet moeten worden verbonden met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Zo blijkt uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw art. 9ter in de Vreemdelingenwet) dat:

"Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens." (Pari. St., Kamer, 2005- 2006, DOC 51-2478/001, p. 35)

Dienaangaande wijst de verwerende partij op het belang van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij zij duidelijk de principes vaststelde die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het Hof aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'),

wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen. wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM Grote Kamer. 27 mei 2008. N. t. Verenigd Koninkrijk. § 421

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. vs. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom te behouden.

In D. vs. The United Kingdom motiveerde het Hof dat er slechts sprake is van een schending van art. 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden:

"only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support. "

Vrije vertaling:

"slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. In de zaak D. bestonden deze uitzonderlijke omstandigheden uit het feit dat de verzoekende partij kritiek ziek was, in de mate dat zijn levenseinde nabij was, terwijl in zijn land van herkomst geen enkele vorm van verpleging of medische zorg kon worden verzekerd en hij aldaar niet over familieleden beschikte die zorg konden bieden of die hem uit de nood konden helpen door het aanbieden van enig voedsel, onderdak of sociale ondersteuning. "

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen) die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds D. vs. The United Kingdom geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer arresten R.v.V. 74.125 (27.01.2012), 73.999 (27.01.2012), 73.890 (24.01.2012), 73.906 (25.01.2012)).

In casu merkt de verwerende partij op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel vervat. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk hoe de bestreden beslissing een schending van art. 3 EVRM tot gevolg kan hebben.

In casu geeft de verzoekende partij niet aan wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Door in het verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 EVRM maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

De verzoekende partij heeft geen (individuele) gegevens aangebracht die prima facie wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3. Waar de verzoekende partij opnieuw stelt dat een grondig onderzoek mag verwacht worden en in het middel ook de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel aanhaalt volstaat de vaststelling dat in casu een grondig en concreet onderzoek is geschied en dat dit terug te vinden is in de motieven van het advies dat aan de bestreden beslissing is toegevoegd en er deel van uitmaakt. Er kan verwezen worden naar hetgeen uiteen gezet is in punt 3.1.3. De schending van de aangehaalde beginselen en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is niet aangetoond nu in wezen de verzoekende partij haar grieven van het eerste middel herhaalt.

Voorts volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij nalaat in dit middel uiteen te zetten op welke wijze zij artikel 3 EVRM geschonden acht. Het louter verwijzen naar een internationaalrechtelijke bepaling of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, maakt geen ontvankelijk middel uit (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het eerste middel tot het aanhalen van de schending van artikel 3 EVRM omdat de arts zich ertoe beperkt zou hebben te stellen dat er een behandeling mogelijk is in het land van herkomst op grond van algemene informatie die van het internet werd gehaald, quod non in casu, zoals hoger reeds werd uiteengezet. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Bovendien gaat de bestreden beslissing niet gepaard met een verwijderingsmaatregel.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. Het vierde middel luidt:

"SCHENDING MOTIVERINGSPLICHT SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL SCHENDING FAIR PLAY-BEGINSEL

Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië.

Minstens is het zo dat deze situatie in Tsjetsjenië diende beoordeeld te worden aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekers naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en foltering en vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Hierbij dient nog opgemerkt verwerende partij in het verleden herhaaldelijk reeds erkend heeft dat er wel degelijk sprake kan zijn in het geval van vluchtelingen van Tsjetsjenië, om een afwijking toe te staan op de verplichting het grondgebied te verlaten.

Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die bevolen wordt het land te verlaten, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoon dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen.

Verzoekende partijen en hun afkomst en herkomst uit Tsjetsjenië worden niet in vraag gesteld.

De Russische overheid blijkt niet bereid om personen van Tsjetsjeense afkomst afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld, zoals bv. ontvoeringen en verdwijningen (zie <http://www.minbuza.nl/actueel/ambtsberichten,2008/08/Noordelijke-kaukasus-11-08-2008.html>).

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tsjetsjenië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, foltering en edm.

waardoor verzoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.
Dat deze onveilige situatie met ontvoeringen, verdwijningen, folteringen edm. ook in het verleden reeds expliciet door verwerende partij werd erkend in Tsjetsjenië;
Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.
Door zomaar aan te nemen dat er wel geen probleem zal zijn, is manifest schending aan de orde van art. 3 EVRM.
Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.
Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn."

3.3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat er geen enkel afdoend onderzoek werd verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië.
Verzoekende partij verliest kennelijk uit het oog dat de bestreden beslissing genomen werd in antwoord op haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarbij aldus onderzocht werd of verzoekende partij op zodanige wijze aan een ziekte lijdt dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.
Geenszins maakt de bestreden beslissing een beslissing uit inzake een asielaanvraag van verzoekende partij.
De door verzoekende partij voorgehouden schendingen, die niet eens worden betrokken op de bestreden beslissing, worden geenszins aannemelijk gemaakt.
Evenmin houdt de bestreden beslissing op zich een gedwongen verwijdering in, noch bevat de beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat de schending van artikel 3 EVRM ook om die reden niet kan worden aangenomen.
Verzoekende partij brengt haar kritiek niet eens in verband met de bestreden beslissing die genomen werd in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Ten overvloede merkt verweerder nog op dat blijkens de vaste rechtspraak van het EHRM geen schending van artikel 3 EVRM kan worden aanvaard indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is en dit ongeacht de resultaten van het onderzoek inzake de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst en de familiale situatie van de vreemdeling. De vreemdeling kan worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 van het EVRM indien geen vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van zijn aandoening blijkt; verzoekende partij toont niet aan dat zulks het geval zou zijn.
De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.
Waar de verzoekende partij tot slot nog de schending aanvoert van het beginsel van de fair play, laat verweerder gelden dat dit beginsel inhoudt dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. (R.v.V. nr. 53 042 van 14 december 2010)
In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissing.
"Aangezien verzoekster niet aantoont dat het bestuur oneerlijke middelen gebruikte, zoals het achterhouden van gegevens, vertragingsmanoeuvres of overdreven spoed en verzoekster wel degelijk de kans had om haar verblijfssituatie te verduidelijken [...], kan evenmin een schending van het fair play-beginsel vastgesteld worden. " (R.v.V. nr. 68 684 van 18 oktober 2011)
"Het beginsel van de fair play is maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid. " (R.V.S. nr. 177.513 dd. 03.12.2007)
De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.
Het vierde middel kan evenmin worden aangenomen."

3.3.3. De redenering van de verwerende partij dient te worden gevolgd. Vooreerst is de bestreden beslissing een ongegrondverklaring van een aanvraag ingediend in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en niet een antwoord op een ingediende asielaanvraag en bevat anderzijds de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten. Voorts kan een algemene verwijzing

naar "een arrest" van het Hof van Justitie uit 2009 niet beantwoord worden bij gebreke aan enige verdere concrete aanduiding van het arrest. Een rapport van 2008 dient als achterhaald te worden beschouwd. Met het algemeen en vaag betoog van de verzoekende partij wordt geen schending van artikel 3 EVRM aangetoond of van de bepalingen die de verzoekende partij in dit middel als zijnde geschonden aanvoert. Zoals de verwerende partij opmerkt toont de verzoekende partij evenmin aan dat het bestuur zich niet onpartijdig heeft opgesteld zodat er geen sprake is van een schending van het fair playbeginsel. Voorts toont de verzoekende partij evenmin aan dat haar aandoeningen van die aard zijn dat een schending van artikel 3 EVRM zou kunnen bestaan. Het volstaat te verwijzen naar de rechtspraak die door de verwerende partij wordt aangehaald in haar bespreking van het derde middel en die de Raad bij deze overneemt.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN